

[Socialministeren.]

og Stationsbyerne uden Hensyn til, om de der har nogen Mulighed for at faa Arbejde, og uanset om de havde Muligheden derfor andetsteds; for det andet de højest forskellige Beløb, hvormed Kommunehjælp under i øvrigt ens Forhold udbetales i de forskellige Kommuner, og for det tredje den manglende Hensyntagen til Lovens Bestemmelser om Fattighjælps Virknings Indtræden.

Heroverfor maa jeg anføre, at jeg ikke ved, hvorfra det ærede Medlem har de Oplysninger, som gør det uomtvisteligt, at den i 1935—36 ydede Kommunehjælp er større end de Beløb, der anvendtes til tilsvarende Understøttelsesformer i 1932—33.

Af Bilag V til Socialministeriets Besvarelse af 9. November 1935 af Folketingets Forespørgsel af 3. April 1935 angaaende de sociale Udgifter fremgaar det, at Udgifterne til Fattighjælp og til Hjælpekassehjælp i 1932—33 udgjorde 48,8 Mill. Kr. De tilsvarende Udgifter udgjorde i 1935—36 58,4 Mill. Kr., men denne Sammenligning er uden nogen Betydning, da man jo maa tage Hensyn til, at der i 1932—33 blev afholdt meget store Udgifter til Understøttelser i Kraft af den særlige Kriselovgivning. Udgifterne hertil androg 59,9 Mill. Kr.

Siden 1932—33 er Udgifterne til Understøttelser, bortset fra den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, gaaet ned fra 108,7 Mill. Kr. til 58,4 Mill. Kr. Nedgangen udgør 50 Mill. Kr. eller 46,3 pCt. Sammenligner vi paa tilsvarende Maade med Udgifterne for 1933—34, viser det sig, at disse udgjorde 79,9 Mill. Kr. Fra 1933—34 til 1934—35 er der altsaa en Nedgang paa 31,5 Mill. Kr. Paa tilsvarende Maade viser det sig, at der fra 1934—35 til 1935—36 var en Nedgang paa 7,1 Mill. Kr. Der har altsaa Aar for Aar været en stadig Nedgang i det samlede Beløb til Understøttelse, inklusive Understøttelse i Henhold til Kriselovgivningen. Betragter vi alene Kommunehjælpen, viser der sig paa tilsvarende Maade Nedgang i de sidste Aar. I 1934—35 androg Udgifterne 57,7 Mill. Kr., i 1935—36 54,1 Mill. Kr. og i 1936—37 53,4 Mill. Kr.

Da de ordinære Arbejdsløshedsudgifters Omfang har været Genstand for Forandringer igennem Aarene, kan det være naturligt at undersøge, hvorledes det er gaaet med samtlige de offentlige Udgifter, herunder ogsaa Udgifterne til den ordinære Arbejdsløshedsforsikring. Ogsaa disse samlede Udgifter viser naturligvis Nedgang fra 1932—33 til 1935—36.

I 1932—33 udgjorde Udgifterne 129,9

Mill. Kr., i 1933—34 105 Mill. Kr., i 1934—35 92,4 Mill. Kr. og i 1935—36 89,2 Mill. Kr. I 1936—37 har der igen været en mindre Stigning, dels som Følge af Forøgelsen af det offentlige Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, dels som Følge af de noget større Arbejdsløshedsudgifter. Bortset fra det sidste Aar 1936—37, har der altsaa været stadig Nedgang i det offentlige Udgifter til Understøttelse, hvad enten man alene betragter den egentlige Understøttelse, inklusive Kriselovgivningen, eller man medtager den ordinære Arbejdsløshedsforsikring.

Hermed er Hovedargumentet for de stillede Forslag bortfaldet, og jeg skal kun ganske kort omtale de af den ærede Ordfører fremdragne tre Forhold.

Vedrørende det første Forhold: Udbetalingen af Kommunehjælp til unge Tilflyttere skal det fremhæves, at Ministeriet i Cirkulære af 27. Marts 1934 har udtalt, at en Tilflytter, der oppebar Hjælp eller var blevet trængende til Hjælp i den fraflyttede Landkommune, i det første Aar efter Tilflytningen normalt ikke kan faa højere Understøttelse end Invaliderentens Beløb i Landkommunen.

Med Hensyn til de 2 andre fremdragne Forhold: Kommunehjælpen forskellig Størrelse og den manglende Hensyntagen til Bestemmelserne om Retsvirkningernes Indtræden kan jeg henholde mig til mine Udtalelser vedrørende Lovforslagets enkelte Bestemmelser, idet jeg dog fremhæver, at Kommunehjælpen Størrelse skal fastsættes efter et Skøn over Trangen i hvert enkelt Tilfælde, og at Trangen skal afhjælpes med et Beløb, der efter det foretagne Skøn er afpasset efter den tilstedeværende Trang, samt at der ved § 297 er fastsat et Maksimum for den Hjælp, som kan ydes uden særlig Vedtagelse af Kommunalbestyrelsen. Men inden for denne Grænse tilkommer det de sociale Udvalg at skønne over, hvilken Hjælp der skal ydes i det enkelte Tilfælde for at afhjælpe den foreliggende Trang. Dette Forsorgslovens Princip, hvorefter der ikke er fastsat bestemte Takster, og hvorefter Skønnet over Hjælpen Størrelse er overladt til de kommunale Myndigheder, finder jeg rigtig, da det enkelte Trangtilfælde maa behandles individuelt, og jeg maa derfor fastholde, at Skønnet saavel over Hjælpen Størrelse inden for det fastsatte Maksimum som over Tidspunktet for Retsvirkningernes Indtræden bør være overladt til det kommunale Selvstyre.

Hvad angaar det Lovforslag, der af de ærede Forslagsstillere er forelagt om Ændringer i Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 2,